

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2020 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział XII Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: Sędzia Maria Taront

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2020 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko R. O. (1) i I. O.

o zapłatę

1. Uchyła nakaz zapłaty z dnia 10 maja 2019 r.
2. Zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę **550.087,98 zł** (słownie: pięćset pięćdziesiąt tysięcy osiemdziesiąt siedem złotych, 98/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty z tym, że odpowiedzialność pozwanych jest ograniczona do nieruchomości obciążonej hipoteką umowną zwykłą do kwoty 560.000,00 zł (pięćset sześćdziesiąt tysięcy złotych 00/100) oraz hipoteką kaucyjną do kwoty 280.000,00 zł (dwieście osiemdziesiąt tysięcy złotych 00/100), ustanowionymi na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Ś. IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...),
3. W pozostałym zakresie oddala powództwo.
4. **kosztami procesu obciąża w całości pozwanych w związku z tym zasądza od nich na rzecz powoda solidarnie kwotę 18.137,00 zł (osiemnaście tysięcy sto trzydzieści siedem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składają się kwota 7.320,00 zł tytułem zwrotu uiszczonej przez powoda odpłaty od pozwu, 10.817 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.**
5. **Zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa kwotę 21.957,00 zł (słownie dwadzieścia jeden tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt siedem złotych 00/100) tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu.**

SSO Maria Taront

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 kwietnia 2019 r. powód (...) Niestandaryzowany S. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwani I. O. i R. O. (1) - mają solidarnie zapłacić w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, na rzecz powoda kwotę 585.534,75 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od: kwoty 550.087,98 zł od dnia 8 maja 2019 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 35.446,77 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z jednoczesnym zastrzeżeniem prawa pozwanych w trybie przepisu art. 319 k.p.c do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie ich odpowiedzialności do nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Ś. IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...) oraz koszty postępowania

w wysokości prawem przewidzianej, w tym koszty zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł wraz z opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł albo w tym terminu wnieść zarzuty.

W uzasadnieniu powód podał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 18 kwietnia 2018 r. nabył od cedenta Banku (...) S.A. z siedzibą w W. wierzytelności wobec pozwanych na łączną kwotę 963.423,37 zł stanowiące nieuregulowaną należność z tytułu umowy nr (...) umowy kredytu inwestycyjnego w rachunku kredytowym z dnia 17 lipca 2008 r. Prawne zabezpieczenie wierzytelności stanowi hipoteka umowna zwykła do kwoty 560.000,00 zł oraz hipoteka kaucyjna do kwoty 280.000,00 zł ustanowione na nieruchomości, stanowiącej własność pozwanych, dla które Sąd Rejonowy w Ś. IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW o nr (...). Nadto prawnym zabezpieczeniem nieruchomości był weksel własny in blanco wraz z deklaracją wekslową z dnia 17 lipca 2008 r., wystawiony przez pozwanego R. O. (2) i poręczony przez pozwaną I. O..

W związku z naruszeniem umowy nr (...) cedent pismem z dnia 29 lipca 2010 r. wypowiedział pozwanym przedmiotową umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Następnie w związku z nieregulowaniem należności wystawił przeciwko pozwanym Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...) z dnia 3 czerwca 2011 r., na łączną kwotę 635.639,01 zł, w którego treści zastrzegł uprawnienie do naliczania dalszych odsetek karnych od niespłaconego kapitału. Bankowy Tytuł Egzekucyjny został zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego (...) w P., II Wydział Cywilny, sygn. akt (...) z dnia 7 września 2011 r.

Dnia 18 kwietnia 2018 r. remitent - Bank (...) S.A. indosował weksel stanowiący zabezpieczenie wierzytelności wobec pozwanych na rzecz powoda.

Powód skierował do Sądu Rejonowego w Ś. IV Wydział Ksiąg Wieczystych wnioski o dokonanie wpisów w dziale IV KW nr (...) poprzez zmianę wpisanego tam wierzyciela hipotecznego. Wpisy w KW dokonane zostały w dniu 22 października 2018 r. Następnie pismami z dnia 4 września 2018 r. powód zawiadomił pozwanego o nabyciu wierzytelności z tytułu przedmiotowej umowy kredytu i wezwał go do dobrowolnej zapłaty całej należności w nieprzekraczalnym terminie do dnia 11 września 2018 r.

Pismami z dnia 26 lutego 2019 r. powód zawiadomił pozwanych o uzupełnieniu wystawionego weksla i wezwał ich do dobrowolnej zapłaty sumy wekslowej w kwocie 998.870,14 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 7 marca 2019 r. Pozwani nie uiszcili żądanej kwoty w przepisany terminie (k. 1-4).

Nakazem zapłaty z dnia 10 maja 2019 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 81).

Pismem z dnia 24 maja 2019 r. pozwani wnieśli zarzuty od przedmiotowego nakazu zaskarżając go w całości i wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty, oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu oraz zwolnienie pozwanych z kosztów opłaty sądowej.

W uzasadnieniu pozwani podnieśli zarzut wypełnienia weksla niezgodnie porozumieniem wekslowym, bowiem wierzytelność, na którą powód uzupełnił weksel uległa przedawnieniu, zanim cedent dokonał jej zbycia na rzecz powoda. Pozwani podkreślili, że powód w niniejszym postępowaniu oparł swe roszczenie wyłącznie na wekslu, który uzupełniony został po upływie przedawnienia roszczenia wynikającego ze stosunku podstawowego (k. 95-102).

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2019 r. Sąd zwolnił pozwanych od kosztów sądowych w zakresie opłaty sądowej od zarzutów od nakazu zapłaty w części tj. powyżej kwoty 2.500 zł i w pozostałym zakresie oddalił wnioski o zwolnienie od kosztów (k. 132-134).

Pismem z dnia 12 listopada 2019 r. w odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty wniósł o utrzymanie go w mocy w całości oraz zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwoty 3.600 zł ponad kwotę kosztów procesu wskazanych w nakazie zapłaty, tytułem zwrotu kosztów postępowania powstałych w następstwie wniesienia przez pozwanych zarzutów od nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu powód podtrzymał swe dotychczasowe wnioski i twierdzenia, wskazując jednocześnie, że podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia roszczenia pozostaje nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy, z uwagi na treść art. 77 oraz 104 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie nowelizacji z dnia 26 czerwca 2009 r. Powód zaznaczył, iż dochodzi od pozwanych wierzytelności zabezpieczonej zarówno wekslem in blanco jak i hipotekami na nieruchomości należącej do pozwanych, a nakaz zapłaty w niniejszym postępowaniu został wydany - zgodnie z roszczeniem powoda- z zastrzeżeniem ograniczenia odpowiedzialności pozwanych do odpowiedzialności rzeczowej wynikającej z przedmiotowych hipotek (150-152).

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały swe dotychczasowe stanowiska w sprawie. Nadto w piśmie z dnia 12 września 2020 r. pozwani podnieśli, że z uwagi na przedawnienie należności wynikającej ze stosunku podstawowego zgodnie z art. 94 u.k.w.h. powód nie może dochodzić należności zabezpieczonej hipoteką. Podnieśli także przedawnienie należności odsetkowej zabezpieczonej hipoteką bowiem podnoszony przez powoda art. 77 u.k.w.h. nie znajduje zastosowania do roszczeń o świadczenia uboczne.

Postanowieniem z dnia 23 września 2020 r. Sąd zamknął rozprawę i postanowił orzeczenie kończące wydać na posiedzeniu niejawnym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 18 kwietnia 2018 r. powód nabył od cedenta Banku (...) S.A. z siedzibą w W. wierzytelność wobec pozwanych na łączną kwotę 963.423,37 zł stanowiące nieuregulowaną należność z tytułu umowy nr (...) umowy kredytu inwestycyjnego w rachunku kredytowym z dnia 17 lipca 2008 r. Prawne zabezpieczenie wierzytelności stanowi hipoteka umowna zwykła do kwoty 560.000,00 zł oraz hipoteka kaucyjna do kwoty 280.000,00 zł ustanowione na nieruchomości, stanowiącej własność pozwanych, dla które Sąd Rejonowy w Ś. IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW o nr (...). Nadto prawnym zabezpieczeniem nieruchomości był weksel własny in blanco wraz z deklaracją wekslową z dnia 17 lipca 2008 r., wystawiony przez pozwanego R. O. (2) i poręczony przez pozwaną I. O.. Także dnia 18 kwietnia 2018 r. remitent - Bank (...) S.A. indosował weksel stanowiący zabezpieczenie wierzytelności wobec pozwanych na rzecz powoda.

W związku z naruszeniem umowy nr (...) cedent pismem z dnia 29 lipca 2010 r. wypowiedział pozwanym przedmiotową umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia.

Następnie w związku z nieregulowaniem należności wystawił przeciwko pozwanym Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...) z dnia 3 czerwca 2011 r., na łączną kwotę 635.639,01 zł, w którego treści zastrzegł uprawnienie do naliczania dalszych odsetek karnych od niespłaconego kapitału. Bankowy Tytuł Egzekucyjny został zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego (...) w P., II Wydział Cywilny, sygn. akt (...) z dnia 7 września 2011 r.

D. ód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 18 kwietnia 2018 r. wraz z załącznikami (k. 10-18), odpisy KRS (k. 19-40, 47-49), wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych (k. 42-46), wydruk z (...) pozwanego R. O. (2) (k. 52), umowa kredytu inwestycyjnego (k. 53-57), wypowiedzenie umowy kredytu (k. 58), Bankowy Tytuł Egzekucyjny (k. 59), postanowienie o nadaniu Klauzuli wykonalności Bankowemu Tytułowi Egzekucyjnemu z dnia 7 września 2011 r. (k. 60)

Powód skierował do Sądu Rejonowego w Ś. IV Wydział Ksiąg Wieczystych wnioski o dokonanie wpisów w dziale IV KW nr (...) poprzez zmianę wpisanego tam wierzyciela hipotecznego. Wpisy w KW dokonane zostały w dniu 22 października 2018 r. Następnie pismami z dnia 4 września 2018 r. powód zawiadomił pozwanych o nabyciu wierzytelności z tytułu przedmiotowej umowy kredytu i wezwał ich do dobrowolnej zapłaty całej należności w nieprzekraczalnym terminie do dnia 11 września 2018 r.

Pismami z dnia 26 lutego 2019 r. powód zawiadomił pozwanych o uzupełnieniu wystawionego weksla i wezwał ich do dobrowolnej zapłaty sumy wekslowej w kwocie 998.870,14 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 7 marca 2019 r. Pozwani pismem z dnia 10 marca 2019 r. odmówili uiszczenia zapłaty żądanej kwoty.

Dowód: weksel z dnia 17 lipca 2008 r. (k. 9), odpis księgi wieczystej (k. 61-71), wezwanie do zapłaty z dnia 4 września 2018 r. wraz z dowodami nadania (k. 72-74), deklaracja wekslowa (k. 75), wezwania do wykupu weksla wraz z dowodami nadania (k. 76-78), odpowiedź na wezwanie do wykupu weksla (k. 79)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie kserokopii dokumentów urzędowych i prywatnych zgromadzonych w aktach sprawy.

Zgromadzonych w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne, Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Zgodnie z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie były kwestionowane przez strony. Również Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne z urzędu. Wiarygodność kserokopii dokumentów również nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z przelewu wierzytelności na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W..

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Przelew wierzytelności (cesja) jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (wyrok SN z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00, LEX nr 52661).

Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (tak trafnie SN w wyroku z 11 maja 1999 r., III CKN 423/98, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1), a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia.

W świetle Kodeksu cywilnego przelew wierzytelności jest czynnością kauzalną, co oznacza, że uzyskanie wierzytelności przez cesjonariusza (czyli przejście wierzytelności ze zbywcy na nabywcę) musi mieć odpowiednią podstawę prawną (causae). Ową podstawą może być m.in. umowa zamiany, darowizny, sprzedaży. Gdy przejście wierzytelności ze zbywcy na nabywcę następuje na mocy umowy, uchybienia w tych umowach muszą wywierać bezpośredni skutek na następstwa rozporządzające, np. gdy sprzedaż wierzytelności okaże się nieważna, to upadną tym samym skutki przejścia wierzytelności ze zbywcy na nabywcę. O powyższym przesądza uregulowanie zawarte w art. 510 § 1 k.c. oraz wyraźne postanowienie art. 510 § 2 k.c. Artykuł 510 § 2 k.c. przewiduje, że prawną przyczyną przelewu wierzytelności jest wykonanie istniejącego już między stronami zobowiązania (causa solvendi), a ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania (zob. wyrok SN z 17 listopada 2006 r., V CSK 253/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 141, s. 89).

Ważność samoistnej umowy przelewu zależy zatem od istnienia ważnego zobowiązania do zawarcia tej umowy. Jeżeli zobowiązanie nie istnieje, czynność rozporządzająca wierzytelnością będzie nieważna.

W przedmiotowej sprawie powód wywodził roszczenie z łączącej pozwanych z wierzycielem pierwotnym umowy kredytu inwestycyjnego w rachunku kredytowym nr (...) zabezpieczonej hipoteką umowną zwykłą do kwoty 560.000,00 zł oraz hipoteką kaucyjną do kwoty 280.000,00 zł ustanowionymi na nieruchomości, stanowiącej własność pozwanych, dla której Sąd Rejonowy w Ś. IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW o nr (...). oraz wekslem własnym in blanco wraz z deklaracją wekslową z dnia 17 lipca 2008 r., wystawiony przez pozwanego R. O. (2) i poręczony przez pozwaną I. O. indosowanym na powoda. Jednocześnie powód prawidłowo wykazał fakt nabycia wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanych.

Pozwani nie kwestionowali faktu zawarcia umowy kredytu ani wysokości wynikającego z niej zobowiązania. Nie mniej jednak podnieśli, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu przed zawarciem umowy cesji wierzytelności.

Odnosząc się zaś do podniesionego przez pozwanych zarzutu przedawnienia, zauważyć należy, że zgodnie z art. 117 § 1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, a po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Zgodnie zaś z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż roszczenie wynikające z umowy nr (...) jako roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej ulega przedawnieniu z upływem lat 3. Początek biegu terminu przedawnienia dla tegoż roszczenia zaczął biec w dniu określonym w wypowiedzeniu z dnia 29 lipca 2010 r. Mając na uwadze powyższe podzielić należy stanowisko pozwanych, iż w dniu zawarcia umowy cesji przedmiotowej wierzytelności tj. w dniu 18 kwietnia 2018 r. wierzytelność ta uległa przedawnieniu.

Co za tym idzie pozwani zasadnie wskazali, iż weksel in blanco dołączony do pozwu uzupełniony został w sposób niezgodny z deklaracją wekslową tj. po upływie terminu przedawnienia roszczenia. T.. Sąd podziela przy tym pogląd wyrażony w orzecznictwie i doktrynie, że treścią upoważnienia do uzupełnienia weksla in blanco jest objęte jedynie uzupełnienie weksla przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. Także w przypadku użycia przez strony zwrotu mówiącego o tym, że wręczony weksel in blanco może być uzupełniony w każdym czasie, bądź opatrzony datą płatności według uznania remitenta, będzie chodziło na ogół o dowolną chwilę, ale tylko przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu (zob. M. Czarnecki, L. Bagińska, Prawo wekslowe. Komentarz [w:] Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2018 oraz orzecznictwo tam podane).

Niemniej jednak w okolicznościach niniejszej sprawy powołane powyżej okoliczności nie mogły stanowić podstawy do oddalenia powództwa. Godzi się bowiem wskazać, iż powód wniósł o zasądzenie swego roszczenia powołując się jednocześnie na dwa sposoby jego zabezpieczenia. Pierwszym był uzupełniony weksel in blanco, a drugim zabezpieczenie hipoteczne w postaci hipoteki umownej zwykłej do kwoty 560.000,00 zł oraz hipoteki kaucyjnej do kwoty 280.000,00 zł ustanowionych na nieruchomości, stanowiącej własność pozwanych, dla której Sąd Rejonowy w Ś. IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW o nr (...). Niezasadne są tutaj twierdzenia pozwanych jakoby powód podstawę dochodzenia swego roszczenia wywodził jedynie z wypełnionego weksla in blanco bowiem wniósł on o zasądzenie od pozwanych żądanej kwoty z zastrzeżeniem prawa pozwanych w trybie przepisu art. 319 k.p.c do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie ich odpowiedzialności do nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Ś. IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...), a więc odnosząc się wprost do

posiadanego zabezpieczenia hipotecznego.

W tym miejscu godzi się wskazać, iż zgodnie z art. 77 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 2204) - dalej jako u.k.w.h. przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Przepisu tego nie stosuje się do roszczeń o świadczenia uboczne.

Przepis powyższy uniemożliwia skuteczne podnoszenie zarzutu przedawnienia wierzytelności głównej przez właściciela obciążonej nieruchomości. Jeżeli właściciel nieruchomości jest jednocześnie dłużnikiem osobistym, może on bronić się przed żądaniem wierzyciela hipotecznego, podnosząc zarzut przedawnienia wierzytelności głównej w zakresie zaspokojenia z innych składników majątku niż obciążona nieruchomość, odpowiedzialność zaś z nieruchomości ulega zawężeniu do sumy hipoteki (por. wyr. SN z 10.1.2017 r., V CSK 233/16, L.).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że pozwani jako dłużnicy rzeczowi i osoby nie mogą uchylić się od odpowiedzialności wobec pozwanego w zakresie zaspokojenia z nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Ś. IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW o nr (...) do wysokości ustanowionych na niej hipotek. Co za tym idzie powództwo w tym zakresie zasługiwało na uwzględnienie.

Niezasadny był przy tym argument pozwanych, iż powództwo w niniejszej sprawie podlegać winno oddaleniu z uwagi na treść art. 94 u.k.w.h. bowiem wbrew twierdzeniom pozwanych przedawnienie nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania. Zobowiązanie do spełnienia określonego świadczenia, mimo upływu terminu przedawnienia, istnieje dalej na gruncie danego stosunku obligacyjnego. Podstawowym, niemal klasycznym skutkiem przedawnienia jest przekształcenie się zobowiązania cywilnego (obligatio civilis) w zobowiązanie naturalne, niepełne (obligatio naturalis). Jego istota sprowadza się do tego, że mimo istnienia roszczenia – obowiązku świadczenia na rzecz uprawnionego (ze skutkami wynikającymi z art. 411 pkt 3 KC), nie może być ono egzekwowane na drodze przymusu państwowego (zob. M. Załucki (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2019 i literatura tam podana).

Niemniej jednak podkreślenia wymaga, iż przepis art. 77 u.k.w.h. umożliwia dochodzenie zaspokojenia jedynie roszczenia głównego i nie znajduje zastosowania do roszczeń o świadczenia uboczne.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że powód domagał się zasądzenia od pozwanych kwoty 585.534,75 zł, na którą składała się kwota 550.087,98 zł stanowiąca nieuregulowaną należność główną tj. niespłacony kapitał wynikający z umowy nr (...) oraz kwota 35.446,77 zł stanowiąca ustawowe odsetki za opóźnienie w zapłacie, zliczone za okres od dnia 6 kwietnia 2018 r. do dnia 7 marca 2019 r. tj odsetek naliczanych od należności przedawnionej od dnia nabycia wierzytelności przez powoda do dnia wykupu weksla przez pozwanych.

W świetle zaś jednoznacznej treści art. 77 u.k.w.h. powództwo w zakresie, w którym powód dochodził zasądzenia odsetek w kwocie 35.446,77 podlegało oddaleniu bowiem powód dokonał naliczenia tychże odsetek już po przedawnieniu się roszczenia głównego.

Mając na uwadze powyższe Sąd w pkt 1 wyroku uchylił nakaz zapłaty z dnia 10 maja 2019r ., w pkt 2 zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 550.087,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty, z tym, że odpowiedzialność pozwanych ograniczył do nieruchomości obciążonej hipoteką umowną zwykłą do kwoty 560.000,00 zł oraz hipoteką kaucyjną do kwoty 280.000,00 zł ustanowionymi na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Ś. IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...) i w pkt. 3 w pozostałym zakresie oddalił powództwo.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

W myśl art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Żądanie zapłaty odsetek umownych od zasądzonego świadczenia znajdowało uzasadnienie w powołanych wyżej przepisach. Sąd uznał przy tym, że zasadnym jest zasądzenie odsetek od roszczenia głównego od dnia wniesienia powództwa w przedmiotowej sprawie. Dopiero

od momentu wniesienia powództwa może być bowiem mowa o sprecyzowaniu wartości roszczenia powoda, oraz podstawy dochodzenia roszczenia przez powoda biorąc pod uwagę, iż weksel z dnia z dnia 17 lipca 2008 r. uzupełniony został niezgodnie z deklaracją wekslową i nie stanowił podstawy rozstrzygnięcia w sprawie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 4 wyroku, na podstawie art. 100 k.p.c. Koszty postępowania obciążają stronę przegrywającą proces, która zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej koszty niezbędne dla celowego dochodzenia jej praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie powództwo zostało uwzględnione w przeważającej części, w związku z czym pozwani winni zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty postępowania wynoszące 18.137,00 zł. W skład tej kwoty wchodzi uiszczona przez powoda opłata od pozwu (7.320,00 zł), opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa (17 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 10.800 zł (§ 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie - (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800). Nadto w pkt 5 wyroku Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w P. kwotę 21.957,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu.

/-/ SSO Maria Taront

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować uzasadnienie w kontrolce
2. odpis wyroku z uzasadnieniem pozwanym,
3. przedłożyć za 14 dni lub z apelacją.

/-/ SSO Maria Taront

Poznań, dnia

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować oraz zakreślić,
2. Odpis wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz pozwanym (z pouczeniem – wzór nr 10),
3. Przedłożyć za 7 dni od doręczenia albo w przypadku wniosku o uzasadnienie.

Poznań, dnia 23.09.2020 r. SSO Maria Taront